

Sygn. akt X GC 1185/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2017 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	apl. radcowski Michał Ziemiński

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa Firma Producyjno Handlowa (...) spółki jawnej z siedzibą w D.

przeciwko I. G.

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy wyrok zaoczny wydany przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 24 marca 2016 r.

Sygn. akt. X GC 1185/15

UZASADNIENIE

W dniu 9 lipca 2015 roku powódka Firma Producyjno Handlowa (...) spółka jawna z siedzibą w D. wniosła pozew przeciwko I. G. o zapłatę kwoty 6 573,80 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 2 961,09 zł od dnia 25 czerwca 2014 roku, 1 746,95 zł od dnia 13 sierpnia 2014 roku i 2 045,76 zł od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu, powódka wskazała, że w dniu 7 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Tarnowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał Zakładowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. zapłacić na rzecz powódki kwotę 4 708,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 2 961,09 zł od dnia 25 czerwca 2014 roku, 1 746,95 zł od dnia 13 sierpnia 2014 roku oraz kosztami postępowania w kwocie 647 zł. Dalej powódka wskazała, że wszczęte na podstawie w/w tytułu wykonawczego postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji. Powódka wskazała, że w okresie w którym zobowiązanie powstało oraz stało się wymagalne funkcję prezesa zarządu pełniła pozwana. Wezwanie do zapłaty należności skierowane do pozwanej pozostało bez odpowiedzi. Powódka wyjaśniła, że na należność dochodzoną pozvem składają się: kwota 4 708,04 zł tytułem należności głównej, kwota 647 zł tytułem uwzględnionych w nakazie zapłaty kosztów postępowania, kwota 66 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego, kwota 637,15 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego, kwota 24,40 zł tytułem zwrotu kosztów bezskutecznej egzekucji prowadzonej w sprawie sygn. akt Km 1915/14, kwota 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie sygn. akt Km 1915/14, kwota 146,21 zł tytułem zwrotu kosztów bezskutecznej egzekucji prowadzonej w sprawie sygn.

akt Km 451/15 oraz kwota 45 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie sygn. akt Km 451/15.

Wyrokiem zaocznym z dnia 24 marca 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w sprawie sygn. akt X GC 1185/15 zasądził od pozwanej I. G. na rzecz powódki Firmy Produkcyno Handlowej (...) spółki jawnej z siedzibą w D. kwotę 6 573,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 4 708,04 zł od dnia 30 czerwca 2015 roku, 1 865,76 zł od dnia 9 lipca 2015 roku oddalając żądanie w zakresie odsetek w pozostałym zakresie, ponadto zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 546 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana I. G. złożyła sprzeciw od wyroku zaocznego z dnia 24 marca 2016 roku wnosząc o skuteczne doręczenie odpisu pozwu.

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku pozwana, uzupełniając sprzeciw od wyroku zaocznego, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, podniosła że uchwałą wspólników nr 02/04/2013 Zakładu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. z dnia 10 kwietnia 2013 roku odwołano I. G. z funkcji prezesa zarządu.

W piśmie z dnia 19 grudnia 2016 roku powódka podniosła zarzut pozorności uchwały wspólników nr 02/04/2013 z dnia 10 kwietnia 2013 roku. Wskazała, że okoliczności na które powołuje się pozwana nie zostały ujawnione w Krajowym Rejestrze Sądowym - pozwana nadal sprawuje funkcję prezesa zarządu. Ponadto podniosła że przed wytoczeniem powództwa wezwała pozwaną do zapłaty na adres, którym pozwana legitymuje się w toku postępowania, przy czym pozwana zignorowała wezwanie, nie poinformowała powódki, że funkcji tej już nie sprawuje, pozwana do dnia dzisiejszego pozostaje wspólnikiem Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością mając realny wpływ na jej funkcjonowanie.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Zakład (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. została wpisana dnia 8 września 2011 roku do Krajowego Rejestru Sądowego pod nr (...). Wspólnikami spółki zostali I. G. i Z. G., funkcje prezesa zarządu powierzono I. G..

Bezsporne, nadto dowód:

- odpis z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. k. 21-22, 36-38.

Firma Produkcyno Handlowa (...), (...) spółka jawna w D. sprzedała Zakładowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. towary, w związku z tym dniami 17 czerwca 2014 roku i 5 sierpnia 2014 roku wystawiła faktury VAT. Kupujący nie uiścił należności.

Bezsporne, nadto dowód:

- faktury VAT k. 11, 12.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Tarnowie V Wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt V GNc 2780/14 nakazał Zakładowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O., aby zapłacił na rzecz Firmy Produkcyno Handlowej (...) spółki jawnej z siedzibą w D. kwotę 4 708,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 2 961,09 zł od dnia 25 czerwca 2014 roku, 1 746,95 zł od dnia 13 sierpnia 2014 roku oraz kosztami postępowania w kwocie 647 zł. Postanowieniem z dnia 12 listopada 2014 roku nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności.

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Tarnowie zasądził od dłużnika Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. na rzecz powódki kwotę 637,51 zł tytułem kosztów postępowania zabezpieczającego. W dniu 4 marca 2015 roku postanowienie zostało zaopatrzone w klauzulę wykonalności.

Firma Produkcyjno Handlowa (...) spółka jawna z siedzibą w D. poniósł koszty postępowania klauzulowego w wysokości 66 zł.

Dowód:

- nakaz zapłaty wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności k. 13;
- postanowienie wraz z klauzulą wykonalności k. 14-16.

Prowadzone na podstawie w/w tytułów wykonawczych postępowanie egzekucyjne zarejestrowane pod sygnaturami akt Km 195/14 i Km 451/15 okazało się bezskuteczne, wobec czego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gryficach J. K. postanowieniami z dnia 29 kwietnia 2015 roku umorzył oba postępowania egzekucyjne, ustalając w sprawie Km 1915/14 koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 24,40 zł, a koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym na kwotę 300 zł, zaś w sprawie Km 451/15 koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 146,21 zł, zaś koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym na kwotę 45 zł.

Dowód:

- postanowienia komornika sądowego k. 17-20.

Pismem z dnia 12 czerwca 2015 roku, nadanym w dniu 15 czerwca 2015 roku, Firma Produkcyjno Handlowa (...) spółka jawna z siedzibą w D. wezwała pozwaną I. G. do zapłaty kwoty w łącznej wysokości 6 573,80 zł. Wezwanie do zapłaty zostało przesłane na adres ul. (...) w miejscowości G., gdzie zamieszkuje I. G.. Wymieniona nie uczyniła zadość zobowiązaniu.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z załącznikami i dowodem nadania k. 23-31.

Z treści uchwały wspólników nr 02/04/2013 z dnia 10 kwietnia 2013 roku wynika, że wspólnicy reprezentujący całość kapitału zakładowego Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. odwołali I. G. z funkcji prezesa zarządu. Uchwała podpisana została przez obu wspólników spółki : I. G. i Z. G.. Zgodnie z odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego nr (...) Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O., I. G. figuruje jako prezes zarządu spółki.

Dowód:

- uchwała wspólników nr 02/04/2013 k. 111.
- odpis z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. k. 21-22, 36-38.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w przeważającej części.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, za wyjątkiem uchwały wspólników nr 02/04/2013 z dnia 10 kwietnia 2013 roku. Poza wspomnianym dokumentem strony nie kwestionowały prawdziwości pozostałych dokumentów, Sąd również nie powziął wątpliwości co do ich formy i treści.

Strona powodowa podniosła także, że złożony przez pozwaną dowód w postaci uchwały wspólników nr 02/04/2013 z dnia 10 kwietnia 2013 roku jest spóźniony. Zgodnie z art. 207 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej (§ 1). Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności (§ 2). Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (§ 3). W ocenie Sądu zaferowany przez pozwaną dowód nie spowodował zwłoki w rozpoznawaniu sprawy oraz umożliwił wyjaśnienie spornych okoliczności, ponadto przedłożony został w uzupełnieniu sprzeciwu od wyroku zaocznego.

Podstawa prawna roszczenia strony powodowej wynika z art. 299 § 1 k.s.h. zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Z kolei po myśli § 2 powyższego przepisu, członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo, pomimo, niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w orzecznictwie jak i doktrynie wyrażano różne poglądy na temat charakteru odpowiedzialności członków zarządu ponoszonej na podstawie art. 299 k.s.h. Zdaniem Sądu opowiedzieć się należy za poglądem popieranym przez znaczną część przedstawicieli doktryny i którą to podziela również na gruncie niniejszej sprawy tutejszy Sąd, odpowiedzialność członków zarządu ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż ukształtowanie odpowiedzialności członków zarządu w tej formie, ma na celu zagwarantowanie wierzycielom spółki dodatkowej ochrony w wypadku, gdy egzekucja wszczęta przeciwko spółce nie doprowadziła do zaspokojenia ich wierzytelności z powodów zawinionych przez członków zarządu spółki. Zaznaczyć także wypada, że szkoda w rozumieniu art. 299 § 2 k.s.h. polega na obniżeniu - wskutek tego, że z winy członków zarządu nie doszło we właściwym czasie do zgłoszenia upadłości lub wszczęcia postępowania układowego - potencjału majątkowego spółki powodującego niemożność wyegzekwowania od spółki jej zobowiązań. Członkowie zarządu odpowiadają wobec wierzyciela za tak pojmowaną szkodę, a nie za niezaspokojone zobowiązania spółki. Dla tak rozumianej odpowiedzialności odszkodowawczej zarządu ustawa wprowadziła domniemanie owej szkody, domniemanie winy oraz swoisty związek przyczynowy między zachowaniem zarządu a ową szkodą, inny niż dla nienależytego wykonania zobowiązania głównego. Z tych powodów omawiana odpowiedzialność członków zarządu jest zawsze odpowiedzialnością prywatnoprawną (odszkodowawczą), niezależną od charakteru niezaspokojonego zobowiązania spółki.

Przy ocenie zasadności roszczenia zgłoszonego przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością należy zbadać, czy roszczenie wobec spółki istniało w czasie sprawowania przez pozwanego mandatu członka zarządu, a także czy egzekucja roszczenia przysługującego przeciwko spółce okazała się bezskuteczna.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podkreślić należy, że z przedłożonych przez powódkę dokumentów wynika, iż powódka posiada wobec Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. wierzytelność potwierdzoną tytułem wykonawczym, tj. nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 października 2014 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w Tarnowie V Wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt V GNc 2780/14 zaopatrzonym w klauzulę wykonalności dnia 12 listopada 2014 roku oraz postanowieniem z dnia 22 stycznia 2015 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w Tarnowie V Wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt V GNc 2780/15 zaopatrzonym w klauzulę wykonalności dnia 4 marca 2015 roku. Ponadto powódka posiadała wierzytelność wobec spółki wynikającą z postanowień Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryficach J. K. z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawach sygn. akt Km 1915/14, Km 451/15 w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego. Powyższe postanowienia są prawomocne i podlegają wykonaniu zgodnie z art. 770¹ k.p.c.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika nadto, że na wniosek powódki zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne przeciwko Zakładowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O., które postanowieniami z dnia 29 kwietnia 2015 roku (sygn. akt Km 1915/14, Km 451/15) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gryficach J. K. umorzył wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Powódka upatrywała istnienia odpowiedzialności pozwanej I. G. za zobowiązania spółki w fakcie pełnienia przez wymienioną funkcji prezesa zarządu spółki niezmiennie od momentu powstania spółki oraz wydania orzeczenia stwierdzającego bezskuteczność egzekucji przez organ prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Pozwana I. G. sprzeciwiając się żądaniu powódki, podniosła, że nie sposób przypisać jej odpowiedzialności z art. 299 k.s.h., albowiem od dnia 10 kwietnia 2013 roku nie sprawuje funkcji prezesa zarządu spółki.

Z przedłożonego odpisu z KRS spółki wynika, że od momentu powstania spółki do chwili obecnej funkcję prezesa zarządu niezmiennie sprawuje pozwana. Wątpliwości zatem budzi podjęcie przez wspólników spółki uchwały z dnia 10 kwietnia 2013 roku o odwołaniu pozwanej z funkcji prezesa zarządu i niezłożenie wniosku o wykreślenie pozwanej z rejestru. Zgodnie z art. 22 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2013 r. poz. 1203 ze zm.) wniosek o wykreślenie byłych członków zarządu z rejestru przedsiębiorców należy zgłosić w terminie 7 dni od dnia zdarzenia uzasadniającego dokonanie wpisu (wpisem jest również wykreślenie zgodnie z art. 20 ust. 4 ustawy o KRS), chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Stosownie do art. 14 ustawy podmiot obowiązany do złożenia wniosku o wpis do rejestru nie może powoływać się wobec osób trzecich – działających w dobrej wierze - na dane, które nie zostały wpisane do rejestru lub uległy wykreśleniu z rejestru. W tym zakresie powołać się jeszcze należy na kolejny istotny dla rozstrzygnięcia sprawy pogląd: "Z brzmienia cytowanego przepisu art. 14 ustawy o KRS wynika, że dla podmiotu podlegającego obowiązkowi rejestracji, wiążący jest stan prawny wynikający z danych ujawnionych w KRS. "Wystąpienie konsekwencji przewidzianych w art. 14 ustawy o KRS w odniesieniu do zachowania samego podmiotu wpisanego do rejestru ma charakter obiektywny w tym znaczeniu, że nie jest uzależnione od tego, czy niewpisanie danych do rejestru lub ich wykreślenie było wynikiem działania lub zaniedbania tego podmiotu czy też rezultatem okoliczności całkowicie od tego podmiotu niezależnych. Bez względu na przyczyny braku ujawnienia w rejestrze tych danych, podmiot ten nie będzie mógł powoływać się na nie wobec osób trzecich. Jeżeli natomiast chodzi o osoby trzecie, wystąpienie konsekwencji przewidzianych w art. 14 ustawy o KRS ma charakter subiektywny, a mianowicie zależy od istnienia dobrej wiary po stronie tych osób. Przepisy ustawy o KRS nie zawierają definicji pojęcia dobrej wiary. W tej kwestii należy się zatem odwołać do definicji wypracowanych przez doktrynę i orzecznictwo, które – najogólniej rzecz biorąc – za dobrą wiarę uznają usprawiedliwioną niewiedzę danego podmiotu o istnieniu określonych stanów prawnych, a w szczególności błędne przeświadczenie o przysługiwaniu określonego prawa lub istnieniu danego stosunku prawnego - jest to subiektywne ujęcie dobrej wiary (por. W. Bryl (w:) Kodeks cywilny. Komentarz, red. Z. Resich, t. 1, Warszawa 1972, s. 69). Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 października 2008 r., II CSK 235/08, opublik. LEX nr 558581, pojęcie dobrej wiary - mimo że wiąże się zawsze ze sferą świadomości podmiotu powołującego się na dobrą wiarę - nie jest pojęciem jednorodnym, lecz jego treść zależy od konkretnej instytucji prawa materialnego, w której pojęcie to występuje. Z reguły o braku dobrej wiary w odniesieniu do niezajomości pewnych okoliczności możemy mówić nie tylko wtedy, gdy określona osoba faktycznie wie o istnieniu tych okoliczności, lecz także wtedy, gdy o nich nie wie, jednak przy dołożeniu zwykłej staranności mogła się o nich dowiedzieć. W sytuacji określonej w art. 14 ustawy o KRS z brakiem dobrej wiary będziemy mieć do czynienia w zasadzie jedynie wówczas, gdy osoba trzecia wie o istnieniu danych, które nie zostały wpisane do rejestru lub uległy wykreśleniu z rejestru. Trudno bowiem wymagać od osób trzecich dołożenia innej jeszcze staranności poza zapoznaniem się z treścią rejestru" (A. Mielczyk, komentarz do art. 14 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, Warszawa 2013.06.01, Lex/el. pkt1).

Wyraźnie wskazał na to SA w K., który w post. z 10.9.2012 r. (I ACZ 1277/12, L., teza 2) uznał, iż: "Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z 20.8.1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j. Dz.U. z 2007 r., Nr 168, poz. 1186) domniemywa się, że dane wpisane do rejestru są prawdziwe. Przepis ten wprowadza domniemanie prawdziwości danych wpisanych do rejestru, także danych dotyczących składu osobowego Spółki z o.o. (...) w tym przepisie domniemanie jest domniemaniem

prawnym w rozumieniu art. 234 k.p.c., wiąże zatem sąd w postępowaniu cywilnym, z tym że może być obalone, ponieważ ustawa tego nie wyłącza. Ustawodawca, przyjął w ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym rozwiązanie oparte na zasadzie zaufania do wpisu w publicznym rejestrze (art. 17 tej ustawy). Zob. też wyr. SN z 2.4.2004 r. (III CK 465/02, PB 2005, Nr 1, s. 39); wyr. WSA w Szczecinie z 28.9.2006 r. ((...) SA/SZ 555/06, L.).

Bez wątplenia osobą trzecią, o której wyżej mowa, była powódka, która była związana wpisami ujawnionymi w KRS, z których jednoznacznie wynikało, że pozwana niezmiennie od chwili powstania spółki sprawuje funkcję prezesa zarządu. Wyłączenie w stosunku do niej dobrej wiary mogłoby nastąpić tylko wówczas, gdyby wiedziała o tym, że pozwana nie jest prezesem zarządu spółki ze względu na podjętą uchwałę, która nie została wpisana do rejestru. Nie powinno się od powódki wymagać więcej staranności, niż polegająca na znajomości treści rejestru. Brak możliwości powołania się na dane nieujawnione w KRS oznacza, że w stosunkach między podmiotem, na którym ciążył obowiązek złożenia wniosku o wpis lub o wykreślenie wpisu, a osobami trzecimi, takie dane uważane są za nieistniejące.

Konieczną przesłanką skutecznego podniesienia przez podmiot zarzutu wobec osoby trzeciej, iż dane zamieszczone w KRS są nieprawdziwe, jest podjęcie przez ten podmiot aktów staranności, tj. niezwłoczne wystąpienie z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu. Tymczasem pozwana nie wskazała, aby spółka wystąpiła z wnioskiem o ujawnienie w KRS odwołania pozwanej z funkcji prezesa zarządu, co więcej pozwana niezmiennie figuruje jako prezes zarządu pomimo, że od podjęcia uchwały o jej odwołaniu upłynęły 4 lata. W związku z tym w ocenie Sądu przedmiotowa uchwała została pojęta jedynie dla uniknięcia przez pozwaną odpowiedzialności wobec wierzycieli spółki.

Sąd zobowiązał pozwaną do przedłożenia księgi protokołów spółki, pozwana wskazała jednak, że nie posiada przedmiotowych dokumentów. Ponadto Sąd zwrócił się do Urzędu Skarbowego w G. o przedstawienie sprawozdań finansowych spółki za lata 2013-2015, w odpowiedzi Urząd Skarbowy podał, że spółka, pomimo wezwań, nie przedłożyła sprawozdań finansowych za lata 2013-2015. W ocenie Sądu spółka prawdopodobnie od dłuższego czasu znajduje się w trudnej sytuacji finansowej co potwierdza stanowisko powódki dotyczące podjęcia uchwały o odwołaniu pozwanej z funkcji prezesa zarządu dla pozoru jedynie w celu uniknięcia odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Wobec powyższego pozwana prawdopodobnie w rzeczywistości nadal sprawuje funkcje prezesa zarządu mając wpływ na działalność spółki.

Podkreślić należy, że powódka już 12 czerwca 2015r. wezwała pozwaną do zapłaty przesyłając pismo na adres: ul. (...) w miejscowości G., którym pozwana posługuje się w sprawie. Pozwana nie odpowiedziała jednak na wezwanie powódki, nie poinformowała również powódki że nie sprawuje już funkcji prezesa zarządu spółki.

Wobec powyższego Sąd uznał że roszczenie powódki istniało w czasie sprawowania przez pozwaną mandatu prezesa zarządu.

Przechodząc do rozważań w przedmiocie wystąpienia przesłanki egzoneracyjnej, tj. zwalniającej członków zarządu z odpowiedzialności (brak uzasadnionej podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości) wskazać wstępnie należy, że ciężar wykazania jej wystąpienia spoczywał na pozwanej, która obowiązkowi temu nie sprostała, nie oferując na tę okoliczność jakiegokolwiek materiału dowodowego. Wskazać przy tym należy, że kontrydiktoryjność procesu cywilnego wymaga, aby strony wskazywały dowody dla wykazania swoich twierdzeń, albowiem jeżeli zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie twierdzeń. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Sąd stwierdził, że pozwana nie wykazała, że wystąpiła jakakolwiek przesłanka uwalniająca ją od odpowiedzialności na gruncie art. 299 § 2 k.s.h.

W dalszej kolejności rozważenia wymagał zakres poniesionej przez powódkę szkody. Na roszczenie dochodzone pozwem składały się poza roszczeniem głównym i kosztami postępowania sądowego i egzekucyjnego prowadzonego

przeciwko dłużnej spółce, także odsetki ustawowe, w tym od należności stwierdzonej nakazem zapłaty liczone w następujący sposób: od kwoty 2 961,09 zł od dnia 25 czerwca 2014 roku oraz od kwoty 1 746,95 zł od dnia 13 sierpnia 2014 roku.

W odniesieniu do powyższego wskazać należało, że roszczenie oparte na treści art. 299 k.s.h., jako zobowiązane bezterminowe - aktualizuje się dopiero z chwilą wystosowania wezwania do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciw spółce okazała się bezskuteczna (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku IV CKN 793/00), co oznacza, że wymagalność roszczenia należy oceniać w oparciu o treść art. 455 k.c. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że powódka wezwała pozwaną do zapłaty pismem z dnia 12 czerwca 2015 roku, które to zostało nadane w dniu 15 czerwca 2015 roku. Biorąc przy tym pod uwagę, że z treści pozwu nie wynika, kiedy ów wezwanie zostało pozwanej doręczono, przy jednoczesnym uwzględnieniu czasu niezbędnego na obrót korespondencji Sąd uznał, że realny termin na spełnienie świadczenia wynosi 14 dni od dnia nadania wezwania. Reasumując powyższe, Sąd stwierdził, że roszczenie oparte na art. 299 k.s.h. stało się wymagalne najwcześniej z dniem 30 czerwca 2015 roku.

Zgodnie z art. 347 k.p.c. Sąd utrzymał w całości w mocy wyrok zaoczny wydany w dniu 24 marca 2016r.

W wydanym wyroku zaocznym Sąd uwzględnił roszczenie o odsetki od kwoty 4 708,04 zł, (stanowiącej sumę kwot: 2 961,09 zł i 1 746,95 zł ujętych opisanym nakazem zapłaty) od dnia 30 czerwca 2015 roku, zaś w odniesieniu do odsetek od należności stanowiącej sumę kosztów postępowania sądowego, na skutek którego nakaz zapłaty przeciwko spółce został wydany, kosztów postępowania zabezpieczającego oraz kosztów postępowania egzekucyjnego w łącznej wysokości 1 865,76 zł, Sąd orzekł, zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 9 lipca 2015 roku. W pozostałym zakresie co do odsetek powództwo podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znalazło postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu. Na poniesione przez powódkę kosztyłożyły się: opłata od pozwu w kwocie 329 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1 200 zł, zgodnie z § 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).